

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 377. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510546624.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TIL OVE HØEGH-GULDBERG.

Undertrykt - næsten qualt, som min arme Muse er, af de meest martrende, de meest ydmygende Ulyksaligheder; skulde hun maaskee være svag nok til at fortvivle - dersom ikke for nærværende Tid alt Mismod, af de uskyldige Muser, i Danmark, tillige var Utaknemmelighed - Det var vist kun slet at skjønne paa denne Videnskabernes og Kunsternes gyldne Alder, som Deres HøyVelbaarnhed, til Deres Navns uddødelige Ære, har anvendt den Dem saa viiselig betroede Magt paa at fremkalde i Danmark - Det er i det mindste afgjort, at en Dansk eller Norsk Digter, der i disse lykkelige Tider - der i denne Viden - haabeløs, uden at 378

beklage sig - forstummede - døde af blot Mangel paa Understøttelse - Det er afgjort, at han et af to - enten paa den utilgiveligste Maade maatte miskjende de nordiske Musers Skyts-Engel - en Guldberg - eller føle sig aldeles uværdig at opløfte sine Øyne til ham om Redning - Hvad det sidste betreffen - da endskjønt jeg vist ingenlunde føler mig feylfrie - endskjønt jeg rødmende tilstaaer, at mine egne Daarligheder har bidraget altfor meget til min nuværende Kummer, da er der dog to Omstændigheder, der give mig den Tillid, hvormed jeg vover at see op til Deres Høy-Velbaarnhed, om Hjelp, eller egentligere, uden hvilke jeg aldrig skulde have den - Den ene, at jeg altid utrættelig og uafskrækket, har anvendt den yderste Flid, og det som mueligt er meer, den yderste Lærvillighed, paa at dyrke min naturlige Bequemhed til Digte Kunsten og at opnaae al den Fuldkommenhed deri, som jeg kunde haabe - Den anden, at jeg altid, med den varmeste Iver har anvendt mit Talent, til Religionens og Dydernes, til Viisdommens og de usmittede Sæders Ære - ene dertil - Maatte dog dette give mig Værdighed nok til at hjælpes, i den dydigste, den største Borgeres Øyne - Den Alvidende veed at jeg har Trang nok dertil - Jeg har allerede længe følt hvor vanskeligt det allerede er, med Smerte og Afmagt i alle Lemmer, at være heldig Digter - Dog har denne Vanskelighed været overvindelig, saalænge den var ene - Men nu, skjærpet, forøget af den bitterste Mangel, af den meest nagende Kummer, nu begynder den, at blive min Sjæl for stærk - Idelig forstyrret, som jeg er af de usleste Speculationer paa daglig Trang, af de meest ydmygende Gener, af de meest upoëtiske Adspredelser - nedtrykt, tilintetgjort af Græmmelser af Frygt, af de skumleste, skrækkeligste Udsigter, i min ventelig korte Fremtid - med Smerter i heele Legemet, med Graad - med nagende Kummer i Hjertet - 379 med tusinde Adspredelser i Sjælen - og med intet, intet til Lindring eller Trøst i al min Evne - o da maae jeg - De veed, ædlest, viiseste Digter-Ven, at jeg da maae tabe Harpen af Hænderne - De indseer let, at Mangelen selv betager mig alle Midler til at væрге mig derimod - At vinde Proemier er desuden meget uvist, og altfor langt varigt - At rette sig efter Mængdens og de fleeste Kjøberes Bifald er uædelt og mig overalt umueligt - Det eneste Haab, den eneste Muelighed for mig at opnaae en nogenledes taalelig Tilstand - og ikke at blive en aldeles unyttig Byrde paa Jorden, en altfor martrende Last for mig selv - beroer vist allene derpaa, om hans Majestet Kongen, af Naade vil give mig, noget Lidet aarlig, til mit nødtørftige Udkomme - I ydmygst Tillid, til den Beskyttelse, som Verden veed og vort lykkelige Fædreneland føler, at Deres HøyVelbaarnhed værdiger alle nyttige Kunstner - og i sær til Deres ædle Medynk med alle Ulyksalige; vover jeg at skikke Dem, og at bede Dem befordre en allerunderdanigst Forestilling, som jeg har skrevet til hans Majestet desangaaende - Men hvorledes skulde Kongen kunde see ned til en af sine ringeste Undersaatter - Hvad skulde overalt mit Haab være, dersom ikke De, Musernes ædlest Beskjærmer, vilde tale et mægtigt Ord til mit Beste? - Paa Deres Vink paa Deres Smiil beroer, alt det jeg har at haabe her paa Jorden, en nogenledes taalelig Tilstand i de faae Aar, som jeg kan have tilbage - Jeg vover at anraabe Dem derom - Maatte min Jammer dog røre Dem - Maatte dog den AlGode gjengjælde Dem denne Medynk -

Hvor smigrende vilde den Agt ikke være mig; om Deres Høy-Velbaarnhed vilde foreskrive mig nogle aarlige Arbeider, hvormed jeg kunde synes mig selv at gjøre noget for saa stoer en Bevaagenhed - Men dersom dette ikke behager Dem, da beder jeg Dem dog være forvisset om at, jeg 380 saalænge jeg lever, i det mindste - skal anvende al min Ild, alle mine Evner, paa at blive denne Deres Medynk, uden hvilken jeg ikke kan leve, saa værdig, som det er mig mueligt -

Med den ydmygste Tillid, og med den dybeste ÆreFrygt, henlever jeg Deres Høyvelbaarenheds -